

често казва: „Не огорчавайте Божествения Духъ, съ който сте запечатени“. Не е въпросътъ, че ме е обидилъ нѣкой, но азъ да не обидя онзи великъ, Божественъ Духъ, който събужда въ мене всички благородни мисли, всички благородни чувства, които развива волята ми. Всичко това, което имамъ въ себе си, е благодарение на Него. И какво ще стане съ мене, ако Той ме напусне? Азъ мога да ви покажа какви сж всички онѣзи хора, които Духътъ напуска. Разправятъ за вавилонския царъ, че когато го напусналъ Духътъ, цѣли 7 години билъ далече отъ мѣстожителството си, и слѣдъ 7 години се връща пакъ, като царъ. Сега, като царъ, вие можете да имате всичкитѣ философски възгледи, но какво ще ви ползватъ тѣ ако не знаете какъ да ги приложите? Азъ не казвамъ, че не трѣбва да имате страдания, но всичко, каквото имате, трѣбва да принесе своята полза. Нека нѣмаме нищо излишно, но да нѣмаме и недоимѣкъ. Ако вие четете единъ романистъ, красивото не е въ туй, което е написалъ, но въ душата, която е вложилъ авторътъ въ написаното. Като го четешъ, ти ще влѣзешъ въ контактъ съ неговата душа. Четете нѣкой философъ, математикъ, или слушате нѣкой музикантъ, всичко това, което тѣ сж написали, то е външната страна, то е единъ малъкъ поводъ, за да се свърже съ тѣхната душа. Живитѣ души, съ които си въ общение, ти прѣдаватъ сила. Писанието, което наричаме Слово Божие е живо. И като Го четемъ, ние сме въ общение съ тия души, които сж Го писали. Туй, което е казалъ Христосъ, то е живо. Нѣкои казватъ: какво е казалъ Христосъ? Щомъ изречешъ тѣзи думи, ти влизашъ въ връзка съ Христа. Сега, дойдатъ други тълкуватели, казватъ: ще можемъ ли съ такива чисти души да влѣземъ въ общение? То значи, като дойда до единъ чистъ изворъ, да питамъ: „ще мога ли отъ тебъ да пия вода? Азъ съмъ много грѣшенъ: ще мога ли да се измия отъ твоята вода?“ Този изворъ казва: „Приятелю, пий, колкото искашъ, само че по-малко, защото съмъ студень.“ Дойдешъ до рѣката, питашъ: „Мога ли да се измия?“ Рѣката казва: „Влѣзъ, тѣзи твои нечистотии азъ ще ги измия. Не бой се!“ И когато ние дойдемъ до великото, до Божественото, до Господа, казваме: „Азъ съмъ грѣшенъ.“ Въ това има нѣкакво външно благочестие. Азъ